

Arrest

nr. 311 977 van 28 augustus 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake:

1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Moldavische nationaliteit te zijn, op 11 december 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: eerste verzoeker), tweede verzoekende partij (hierna: tweede verzoeker) en derde verzoekende partij (hierna: verzoekster), een zoon en zijn ouders, die allen verklaren van Moldavische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 23 juni 2022 en dienen de volgende dag een eerste verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers kwamen niet opdagen voor hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 16 mei 2023 nam de Dienst Vreemdelingenzaken, ten aanzien van alle verzoekers, een beslissing tot afstand van de verzoeken om internationale bescherming.

1.2. Zonder het grondgebied te hebben verlaten, dienen verzoekers op 31 juli 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in, dat op 24 augustus 2023 ontvankelijk wordt verklaard. Op 13 november 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), ten aanzien van alle verzoekers, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekers aangetekend worden verzonden.

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Moldavisch staatsburger van Roma origine afkomstig uit Saroki.

U had een relatie met M. S. In de Roma gemeenschap is het de traditie dat beide families hun toestemming moeten geven voor een huwelijk. Uw ouders gingen haar ouders opzoeken om jullie huwelijk te regelen. Haar ouders waren hier echter tegen. M. was al verloofd en haar trouwfeest was al geregeld maar ze wou niet huwen met de jongen. Uw ouders werden uitgescholden en er ontstonden vechtpartijen. In mei 2021 liep u samen met M. weg. Haar familie bedreigde u en uw ouders, ze dreigden jullie huis in brand te steken. U en M. gingen wonen in verschillende steden maar haar familie ontdekte steeds waar jullie waren. In september 2021 werden jullie door haar familie gevonden in Beltche. U werd in elkaar geslagen en M. werd meegenomen. Eind oktober 2021 werd u nogmaals door haar familieleden aangevallen toen ze u in de stad zagen. U kon geen klacht indienen omdat haar grootvader goede banden heeft met de politie. Uw ouders vroegen de ‘baron’ (een soort rechter van de lokale Roma gemeenschap) om jullie probleem op te lossen. Hij zei dat de familie van M. niks wou bespreken en alles met geweld wilden oplossen. Ze eisten ook een schadevergoeding. Hij raadde jullie aan te vluchten. Drie weken later, in december 2021, verliet u samen met uw vader N. P. (O.V. X.XXX.XXX) en uw moeder L. P. (O.V. X.XXX.XXX) Moldavië. U heeft ondertussen vernomen dat uw grootmoeder door de familie van M. werd opgezocht en dat ze vroegen waar u bent.

U haalt ook aan dat u werd gediscrimineerd. Omwille van uw origine wordt u niet beschouwd als een burger van het land. Roma hebben niet dezelfde rechten in het hospitaal en moeten er smeergeld betalen om een afspraak te krijgen. De politie wil jullie niet helpen en er is geen werk voor jullie.

Na jullie vertrek dienden jullie een verzoek in Frankrijk in. Omdat er geen beslissing kwam besloten jullie op 24/06/2022 een verzoek in België in te dienen. Daar jullie zich niet aanboden op de voorziene datum voor gehoor bij de DVZ werd in een beslissing genomen op 16/05/2023 geacht dat jullie afstand deden van dit verzoek. Jullie verbleven toen echter bij vrienden en hadden geen weet van deze oproeping. Op 31/07/2023 dienden jullie een tweede verzoek in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen (CGVS 4), en deze van uw ouders (vader p. 2-3; moeder p. 2-3), blijkt dat jullie Moldavië hebben verlaten omdat jullie problemen hadden met de familie van M. die niet wilde dat u met haar zou huwen.

*Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie de **COI Focus. Moldavië. De Romaminderheid van 1 maart 2022**, toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt dat hoewel anti-Roma gevoelens, stereotypering, racisme en haatspraak ten aanzien van Roma voorkomen in Moldavië, er geen sprake is van systematische gewelddaden ten aanzien van Roma. In dit verband dient te worden aangestipt dat er sprake kan zijn van een bepaalde mate van onderraportering van incidenten. Ook blijkt dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Daartegenover staat dat Roma vaak niet op de hoogte zijn van de juridische mogelijkheden die er zijn om bescherming te krijgen of om hun rechten af te dwingen.*

Echter dient erop gewezen te worden dat dergelijke informatie op zich niet volstaat om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst hoegenaamd geen afdoende bescherming zou kunnen krijgen. Het volstaat immers niet om op algemene wijze te verwijzen naar dergelijke informatie; een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. In dit verband wijst het

Commissariaatgeneraal er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

U blijft hier echter in gebreke. U verklaart weliswaar (CGVS p. 6) dat u geen klacht kon indienen omdat haar grootvader goede banden heeft met de politie maar u kan dit niet concretiseren. Zo stelt u dat haar grootvader tot de socialistische partij behoort maar u weet niet welke functie hij heeft binnen deze partij. Ook kan u niks vertellen over de politie connectie die hij zou hebben; u weet niet bij welke politiedienst, en kan geen naam noch rang geven. Er werd u gevraagd om bewijzen aan te brengen over de band van de familie van M. met de politie, maar tot op heden bezorgde u het CGVS hierover geen informatie. Uw vader werd ook bevraagd waarom jullie geen klacht konden indienen tegen de familie van M. die jullie belaagde waarop hij verklaart (CGVS vader p. 3-4) dat de politie de Roma niet zullen helpen en dat jullie problemen met jullie belagers hierdoor nog erger zouden worden. Gevraagd of er nog andere redenen waren waarom jullie nalieten een beroep te doen op de politie, antwoordt hij ontkennend, hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met uw bewering dat ze banden hadden met de politie. Bij confrontatie met het gegeven dat u nog een andere reden aanhaalde om geen klacht in te dienen bij de politie, stelt uw vader (CGVS vader p. 4) dat jullie snel het land hebben verlaten, dat u mogelijks meer weet, en dat de politie er erg corrupt is. Verder gevraagd wie de familie van M. was en of ze gekend waren voor iets, verklaart uw vader dat ze rijk zijn. Gevraagd of ze dan bepaalde connecties hadden, blijkt uit de verklaringen van uw vader dat hij dit niet weet, hetgeen de geloofwaardigheid van jullie beweringen niet ten goede komt aangezien u stelt dat iedereen bij jullie weet heeft van hun connecties.

U stelt ook (CGVS p. 6) dat uw ouders jullie 'baron' (een soort rechter van de lokale Roma gemeenschap) tevergeefs hebben gevraagd om te bemiddelen, maar u brengt hieromtrent evenmin enig bewijs van aan. Zelfs indien jullie tevergeefs een beroep zouden gedaan hebben op een dergelijke lokale Roma bemiddelaar, vormt dit nog geen reden om na te laten daadwerkelijk te proberen een klacht in te dienen bij de bevoegde Moldavische autoriteiten.

Gevraagd of u geen hulp/bescherming kon zoeken bij andere overheidsinstanties stelt u (CGVS p. 6) dat u zich daarover niet heeft geïnformeerd en geeft u aan dat jullie ongeschooldheid hiermee zal te maken hebben. Uit de bovenvermelde informatie blijkt inderdaad dat Roma vaak niet op de hoogte zijn van de juridische mogelijkheden die er zijn om bescherming te krijgen of om hun rechten af te dwingen. Hiermee is echter niet aangetoond dat de Moldavische autoriteiten geen bescherming zouden willen of kunnen geven bij een conflict tussen twee Roma families. Gevraagd of u geen hulp/bescherming kon zoeken bij Roma organisaties, stelt u dat deze niet bestaan in Moldavië.

Uit voornoemde informatie blijkt nochtans dat er in geval van discriminatie of geweldsdaden een klacht kan worden ingediend bij de politie. Uit een onderzoek van het EEF uit 2018 blijkt dat Roma (en andere kwetsbare groepen) toch een bepaalde mate van vertrouwen hebben in de politie en vaker een beroep doen op de politie in vergelijking met andere groepen van de bevolking. Daarnaast bestaan er in Moldavië ook andere kanalen, die bijstand kunnen bieden voor Roma die een beroep willen doen op de bescherming van de autoriteiten, zoals de Community Mediators binnen de Roma-gemeenschap, de Ombudsman of de Equality Council. Voorts voert de Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting.

Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een verzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu aldus niet het geval was.

Volledigheidshalve dient er te worden vastgesteld dat er ook de nodige bedenkingen dienen te worden gemaakt wat betreft de geloofwaardigheid van jullie beweringen.

Zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 4-6) dat u tweemaal fysiek bent aangevallen door de familie van M., eens in september 2021 en nog eens in oktober 2021, met zichtbare fysieke verwondingen tot gevolg en zich hierna thuis diende te verzorgen en uit te zieken. Uw vader stelt hieromtrent (CGVS vader p. 3) niet te weten of u werd aangevallen door haar familie, hij denkt van niet. Hij voegt toe dat indien u door hen in elkaar geslagen zou zijn, u hem dit niet zou verteld hebben omdat u zich anders boos en zorgen zou maken. Deze motivering weet niet te overtuigen. Vooreerst blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 2) dat jullie samenwoonden,

zodat redelijkerwijze kan verwacht worden dat uw vader uw verwondingen zou opgemerkt hebben en u hieromtrent vragen zou hebben gesteld. De uitleg van uw vader biedt ook geen verklaring waarom een zoon en zijn ouders, die op basis van hetzelfde asielrelaas de zeer ingrijpende beslissing nemen hun land van herkomst te verlaten en die bovendien tijdens hun asielprocedure op de hoogte werden gesteld van het belang van de geloofwaardigheid van hun relaas, hierover totaal geen communicatie zouden voeren, daar het al dan niet geloofwaardig bevinden van het asielrelaas een immense impact heeft op het verkrijgen van een verblijfsrecht in het onthaalland.

Voorts stelt uw moeder voor het CGVS (p. 2-3) dat zij 3 à 4 keer fysiek is aangevallen door familieleden van M., dat als ze haar niet konden aanvallen met stenen gooiden naar haar, dat ze hierbij geraakt werd en medische zorgen nodig had. Uw vader verklaart daarentegen voor het CGVS (p. 3) dat zijn vrouw éénmaal zo werd aangevallen door familieleden, dat ze toen bij de haren werd gesleurd en bedreigd maar dat ze hierna geen medische zorgen nodig had omdat het niet ver gekomen was omdat ze heeft kunnen weglopen van haar belagers. Ook deze tegenstrijdigheden zijn niet bevorderlijk voor de geloofwaardigheid van jullie relaas.

De hierboven aangehaalde informatie toont ook aan dat, zoals elders in Europa, heel wat Roma in Moldavië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (ook de algemene precaire economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Romabevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers, wantrouwen t.a.v. de overheid, enz. spelen een rol).

De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Moldavië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa schrijft in een rapport van maart 2020 dat de Moldavische autoriteiten, met ondersteuning vanuit internationale organisaties, de voorbije jaren inspanningen hebben geleverd om de inclusie van Roma in de maatschappij te verbeteren. Dat deden zij aan de hand van nationale actieplannen. Het eerste actieplan voor de periode 2011-2015 beoogde de introductie van bemiddelaars van de Roma-gemeenschap (community mediators). Het tweede actieplan voor de periode 2016-2020 legde de focus op onderwijs, tewerkstelling, huisvesting, sociale bescherming, cultuur, gemeenschapsontwikkeling en deelname aan de besluitvorming. Het derde actieplan voor de periode 2021-2024 is onder andere gericht op de bestrijding van discriminatie met behulp van de Equality Council en de Audiovisual Council (die reageert op haatspraak in de media). De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. Zo noteerde de Internationaal Labour Organization in een rapport van 2018 dat de aanstelling van een Roma als raadgever sociale kwesties voor de eerste minister in 2012 een positief signaal was. Recent stelde de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, wat grotendeels te danken is aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.

Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Naast een klacht bij de politie, bestaat de mogelijkheid om andere kanalen aan te spreken om eventuele gevallen van discriminatie aan te kaarten. Zo kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via de website van de Equality Council een klacht in te dienen over discriminatie. Voorts zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten.

U haalt ook (CGVS 5) aan dat u werd gediscrimineerd, dat u omwille van uw origine er niet beschouwd wordt als een burger van het land, dat Roma niet dezelfde rechten hebben in het hospitaal en er moeten smeergeld betalen om een afspraak te krijgen, dat de politie jullie niet wil helpen en er geen werk is voor jullie. U verklaart verder dat u in april 2021 aanwezig was op een trouwfeest in Otchachi toen een grote vechtpartij uitbrak tussen Roma en Moldaviërs, en dat u in 2013 zonder reden een vuistslag op het gezicht maar de politie uw klacht niet behandelde.

Uw vader haalt verder aan (CGVS vader p. 4) dat men in Moldavië geen respect heeft voor Roma, dat hij in 2019 samenzat met vrienden op café toen hij door Moldaviërs werd in elkaar geslagen, dat hij hierbij gewond raakte aan de knie en een operatie nodig had, en dat de politie die was tussengekomen niks vroeg over de reden van de aanval op hem.

Uw moeder ten slotte verklaart (CGVS moeder p. 4) dat er in Moldavië discriminatie is tegen de Roma, dat jullie er door de Moldaviërs worden gehaat, dat ze jullie willen verdrijven en vermoorden, en dat het is normaal voor hen dat Roma op straat worden aangevallen.

Er moet worden vastgesteld dat u zowel als uw beide ouders ook verklaren (CGVS p. 7; CGVS vader p. 4; CGVS moeder p. 4) dat indien jullie niet de bovenvermelde problemen hadden met de familie van M., jullie Moldavië niet zouden hebben verlaten, waaruit blijkt dat deze problemen hooguit als vormen van discriminatie kunnen worden beschouwd, en onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Deze door jullie aangebrachte persoonlijk ondervonden problemen van discriminatie zijn immers niet dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Wat de verklaring van uw moeder betreft dat de Moldaviërs de Roma haten, dat ze jullie willen verdrijven en vermoorden, en dat het is normaal voor hen dat Roma op straat worden aangevallen, moet worden opgemerkt dat zij met dergelijke algemene beschouwingen geen concrete, op haar of jullie persoon betrokken elementen of feiten aanhaalt waaruit zou kunnen blijken dat jullie in Moldavië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

1.4. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoeker, luidt als volgt:

"(...)"

A. Feitenrelaas

U bent een Moldavisch staatsburger van Roma origine afkomstig uit Saroki. In december 2021 verliet u samen met uw vrouw L. P. (O.V. X.XXX.XXX) en jullie zoon V. P. (O.V. X.XXX.XXX) jullie land van herkomst.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek tot internationale bescherming baseert op de vluchtmotieven die door uw zoon werden aangehaald.

Uw zoon verklaart het volgende:

[...]

U haalt verder aan dat men in Moldavië geen respect heeft voor Roma. In 2019 zat u samen met vrienden op café toen u door Moldaviërs werd in elkaar geslagen. U raakte verwond aan de knie en had een operatie nodig. De politie die was tussengekomen vroeg u niks naar de reden van de aanval op u.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek tot internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw zoon V. P. (O.V. X.XXX.XXX). In het kader van het door hem ingediende verzoek tot internationale bescherming heb ik een weigeringsbeslissing genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw zoon hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

[...]

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)”*

1.5. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

“(…)”

A. Feitenrelaas

U bent een Moldavisch staatsburger van Roma origine afkomstig uit Saroki. In december 2021 verliet u samen met uw man N. P. (O.V. X.XXX.XXX) en jullie zoon V. P. (O.V. X.XXX.XXX) jullie land van herkomst.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek tot internationale bescherming baseert op de vluchtmotieven die door uw zoon werden aangehaald.

Uw zoon verklaart het volgende:

[...]

U haalt verder aan dat er in Moldavië discriminatie is tegen de Roma, dat jullie er door de Moldaviërs worden gehaat. Ze willen jullie verdrijven en vermoorden. Het is normaal voor hen dat Roma op straat worden aangevallen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek tot internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw zoon V. P. (O.V. X.XXX.XXX). In het kader van het door hem ingediende verzoek tot internationale bescherming heb ik een weigeringsbeslissing genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw zoon hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Uit een lezing van het verzoekschrift kan met enige welwillendheid worden afgeleid dat verzoekers de schending aanvoeren van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In een eerste middelonderdeel gaan verzoekers in op hun persoonlijke problemen in Moldavië. Zij hekelen dat de verwerende partij hen verwijt dat zij geen beroep deden op de in Moldavië voorziene beschermingsmogelijkheden. Wat betreft de politie en het gerecht, betogen zij dat zij ongeschoold zijn en daardoor niet op de hoogte zijn van de eventuele juridische stappen die zij zouden kunnen zetten. Zij verwijzen te dezen naar de notities van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) van eerste verzoeker. Daarnaast menen zij dat uit de COI Focus "*Moldavië. De Roma-minderheid*" van 4 maart 2022 blijkt dat het juridisch systeem niet toegankelijk is voor de Roma-bevolking, en dit door een falen van de Moldavische overheid zelf. Ook benadrukken verzoekers dat eerste verzoeker verklaarde geen enkel vertrouwen te hebben in de politie. Zij betogen dat dit, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissingen wordt gesteld, geen blote bewering is, daar dit – zoals blijkt uit eerste verzoekers verklaringen – gebaseerd is op eerder optreden van de politie ten opzichte van eerste verzoeker zelf. Tevens stellen verzoekers dat de landeninformatie bevestigt dat de politie geenszins optreedt ter bescherming van de Roma-gemeenschap en dat zij hier ook geen verantwoording voor moeten afleggen. Wat betreft bescherming via alternatieve kanalen of instellingen, opperen verzoekers dat de overweging in de bestreden beslissingen, dat zij geen beroep hebben gedaan op de Roma-gemeenschap zelf, niet strookt met hun verklaringen. Te dezen benadrukken zij dat zij verklaarden dat zij beroep hebben gedaan op de 'baron' van de Roma-gemeenschap voor een bemiddeling met de betrokken families. Los hiervan blijkt volgens verzoekers dat de alternatieve instellingen geen afdoende bescherming kunnen bieden. In dit verband citeren zij andermaal uit de voormelde COI Focus. Verzoekers vervolgen dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen ook wijst op het bestaan van diverse Roma ngo's, waaronder de Moldavische ngo *Roma National Center*. In deze betogen verzoekers dat zij geen actuele informatie kunnen terugvinden over deze laatste ngo. Zo maakt de website van de Raad van Europa geen melding meer van lopende projecten met deze ngo en dateren de enige projecten die nog vermeld worden van 2011 en 2016. Zij voegen hieraan toe dat de website van deze ngo ook niet langer actief is.

In een tweede middelonderdeel gaan verzoekers in op de discriminatie van Roma in Moldavië. Verzoekers stellen dat zij verklaarden te zijn gediscrimineerd in hun land van herkomst omwille van het feit dat zij Roma zijn. Zij citeren in dit verband uitgebreid uit de notities van hun persoonlijke onderhoud bij het commissariaat-generaal. Zij stellen verder dat in zoverre de verwerende partij met haar overweging in de bestreden beslissingen, dat de Roma gemeenschap inderdaad problemen kan ondervinden in Moldavië, doch dat deze problemen niet zouden voortvloeien louter uit hun etnische afkomst, maar eveneens te wijten zijn aan de algemene slechte economische situatie in het land, wil aangeven dat de Roma-gemeenschap dezelfde problemen zou ondervinden als de overige Moldavische burgers, dit standpunt niet kan worden gevolgd. Zij opperen dat uit de voormelde COI Focus van 4 maart 2022 blijkt dat de Roma-gemeenschap disproportioneel sterk getroffen wordt door diverse problemen en dat deze wanverhouding wel degelijk voortvloeit uit hun discriminatie omwille van hun etnische achtergrond. Zij verwijzen in dit verband naar een passage uit voormelde COI Focus. Tevens onder verwijzing naar de COI Focus van 4 maart 2022 beweren

verzoekers dat dit ook weerspiegeld wordt in de cijfers. Verder, wat betreft de overweging van de bestreden beslissingen dat de Moldavische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, maar daarentegen diverse actieplannen onderneemt, stellen verzoekers dat uit de voormelde COI Focus blijkt dat de Moldavische overheid faalt in het beschermen van de rechten van Roma en dat zij haatspeech ten aanzien van Roma zelfs in de hand werkt. Zij besluiten in deze dat het niet voldoende is om te verwijzen naar het bestaan van een eventueel wettelijk kader ter vermijding van discriminatie, maar dat de commissaris-generaal eveneens had moeten nagaan of deze maatregelen in de praktijk worden geïmplementeerd. Zij vervolgen dat de COI Focus van de verwerende partij dateert van maart 2022 en dat uit recente landeninformatie blijkt dat de Roma in de praktijk wel degelijk gediscrimineerd worden, inclusief door de overheid, en dit zowel in het algemeen als specifiek op het vlak van tewerkstelling, huisvesting, medische verzorging en toegang tot het onderwijs. Luidens het verzoekschrift is de discriminatie op vlak van tewerkstelling ernstig en leidt deze ertoe dat de Roma-bevolking in extreme armoede leeft, hetgeen op zijn beurt gevolgen heeft op het vlak van hun toegang tot gezondheidszorg en onderwijs. Zij benadrukken dat er naast discriminatie op het vlak van tewerkstelling eveneens sprake is van discriminatie op het vlak van sociale rechten, gezondheidszorg en toegang tot onderwijs. Tot slot stellen zij nog dat er in de praktijk (voor hen) geen bescherming beschikbaar is. Wat betreft de voormelde beweringen, verwijzen zij uitgebreid naar algemene landeninformatie.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om hen de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen ter staving van hun betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door

de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekers de bestreden beslissingen in het geheel niet aanvechten of betwisten waar terecht wordt gesteld dat in hun hoofdte geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, Moldavië, te worden vervolgd. Enerzijds uiten zij een vrees ten aanzien van de familie van M. S., die – in tegenstelling tot M. S. zelf – niet wilden dat eerste verzoeker met hun dochter zou trouwen. Anderzijds halen zij aan in hun land van herkomst gediscrimineerd te worden omwille van hun Roma etnie.

Blijkens de bestreden beslissingen maken verzoekers niet aannemelijk dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, hebben of dat zij in geval van terugkeer naar Moldavië een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet, lopen. Vooreerst (i), wat betreft hun vrees ten aanzien van de familie van M. S., maken verzoekers niet aannemelijk dat zij geen beroep zouden kunnen doen op de bescherming voorzien in Moldavië. Daarnaast (ii) dienen de nodige bedenkingen te worden gemaakt wat betreft de geloofwaardigheid van hun beweringen inzake hun vrees ten aanzien van de familie van M. S. Vervolgens (iii), wat betreft de discriminatie van Roma, stelt de commissaris-generaal dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij in Moldavië, als etnische Roma, zullen worden onderworpen aan (discriminatie die kan worden beschouwd als) vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en dat niet blijkt dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om op te treden en bescherming te bieden.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekers er in het voorliggende verzoekschrift niet in slagen om voormelde, pertinente en draagkrachtige motieven uit de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekers beperken zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van algemene beschouwingen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen of ontkrachten en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.3. Vooreerst halen verzoekers een vrees aan ten aanzien van de familie van M. S., die – in tegenstelling tot M. S. zelf – niet wilden dat eerste verzoeker met hun dochter zou trouwen.

2.3.5.3.1. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat de nodige bedenkingen dienen te worden gemaakt wat betreft de geloofwaardigheid van verzoekers' beweringen dienaangaande. In de bestreden beslissingen wordt in dit verband op goede gronden als volgt overwogen:

“Zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 4-6) dat u tweemaal fysiek bent aangevallen door de familie van M., eens in september 2021 en nog eens in oktober 2021, met zichtbare fysieke verwondingen tot gevolg en zich hierna thuis diende te verzorgen en uit te zieken. Uw vader stelt hieromtrent (CGVS vader p. 3) niet te weten of u werd aangevallen door haar familie, hij denkt van niet. Hij voegt toe dat indien u door hen in elkaar geslagen zou zijn, u hem dit niet zou verteld hebben omdat u zich anders boos en zorgen zou maken. Deze motivering weet niet te overtuigen. Vooreerst blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 2) dat jullie samenwoonden, zodat redelijkerwijze kan verwacht worden dat uw vader uw verwondingen zou opgemerkt hebben en u hieromtrent vragen zou hebben gesteld. De uitleg van uw vader biedt ook geen verklaring waarom een zoon en zijn ouders, die op basis van hetzelfde asielrelaas de zeer ingrijpende beslissing nemen hun land van herkomst te verlaten en die bovendien tijdens hun asielprocedure op de hoogte werden gesteld van het belang van de geloofwaardigheid van hun relaas, hierover totaal geen communicatie zouden voeren, daar het al dan niet geloofwaardig bevinden van het asielrelaas een immense impact heeft op het verkrijgen van een verblijfsrecht in het onthaalland.

Voorts stelt uw moeder voor het CGVS (p. 2-3) dat zij 3 à 4 keer fysiek is aangevallen door familieleden van M., dat als ze haar niet konden aanvallen met stenen gooiden naar haar, dat ze hierbij geraakt werd en medische zorgen nodig had. Uw vader verklaart daarentegen voor het CGVS (p. 3) dat zijn vrouw éénmaal zo werd aangevallen door familieleden, dat ze toen bij de haren werd gesleurd en bedreigd maar dat ze hierna geen medische zorgen nodig had omdat het niet ver gekomen was omdat ze heeft kunnen weglopen van haar belagers. Ook deze tegenstrijdigheden zijn niet bevorderlijk voor de geloofwaardigheid van jullie relaas.”

Verzoekers laten deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.5.3.2. De Raad stelt verder vast dat verzoekers, nog daargelaten de voorgaande vaststellingen, alleszins niet aannemelijk maken dat zij voor wat betreft deze problemen geen of onvoldoende beroep konden doen – of bij een eventuele herhaling/verderzetting van deze problemen bij terugkeer naar Moldavië zouden kunnen doen – op de hulp en/of bescherming voorzien in Moldavië.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

In verband met de beschermingsmogelijkheden voor Roma in Moldavië wordt op basis van de COI Focus *“Moldavië. De Roma-minderheid”* van 4 maart 2022 in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende overwogen:

“dat hoewel anti-Roma gevoelens, stereotypering, racisme en haatspraak ten aanzien van Roma voorkomen in Moldavië, er geen sprake is van systematische gewelddaden ten aanzien van Roma. In dit verband dient te worden aangestipt dat er sprake kan zijn van een bepaalde mate van onderraportering van incidenten. Ook blijkt dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Daartegenover staat dat Roma vaak niet op de hoogte zijn van de juridische mogelijkheden die er zijn om bescherming te krijgen of om hun rechten af te dwingen.

[...]

Uit voornoemde informatie blijkt nochtans dat er in geval van discriminatie of gewelddaden een klacht kan worden ingediend bij de politie. Uit een onderzoek van het EEF uit 2018 blijkt dat Roma (en andere kwetsbare groepen) toch een bepaalde mate van vertrouwen hebben in de politie en vaker een beroep doen op de politie in vergelijking met andere groepen van de bevolking. Daarnaast bestaan er in Moldavië ook andere kanalen, die bijstand kunnen bieden voor Roma die een beroep willen doen op de bescherming van de autoriteiten, zoals de Community Mediators binnen de Roma-gemeenschap, de Ombudsman of de Equality Council. Voorts voert de Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting.”

Verzoekers poneren in hun verzoekschrift dat de politie in Moldavië geenszins optreedt ter bescherming van de Roma-gemeenschap en hiervoor geen enkele verantwoording moet afleggen, alsook dat het juridisch systeem in Moldavië niet toegankelijk is voor Roma. Mede gelet op het gegeven dat de door verzoekers in dit verband aangehaalde informatie de COI Focus *“Moldavië. De Roma-minderheid”* van 4 maart 2022 betreft, waarop voormelde analyse gebaseerd is en waarmee aldus terdege werd rekening gehouden, en het gestelde onder punt 2.3.5.4. van het onderhavig arrest, slagen zij er niet in deze bewering te staven met objectieve informatie. In die zin blijft voormelde analyse dan ook overeind.

Verzoekers stellen, onder verwijzing naar de voormelde COI Focus van 4 maart 2022, tevens dat de ombudsman niet over de personele en operationele middelen beschikt om zijn taken uit te voeren en dat de Roma-bemiddelaars tal van hindernissen ondervinden om hun taken naar behoren uit te voeren. In de voormelde COI Focus wordt inderdaad aangegeven dat er financiële en wettelijke struikelblokken zijn maar ook dat, ofschoon er nog een lange weg te gaan is, bepaalde beleidsinitiatieven wel degelijk voor een deel effectief zijn gebleken.

Waar verzoekers trachten aan te tonen dat de ngo *Roma National Center* niet langer zou bestaan of actief is in Moldavië, dient te worden opgemerkt dat zulks uit de door verzoekers bijgebrachte informatie niet als dusdanig kan worden afgeleid. Uit het loutere gegeven dat de website van deze organisatie, zoals vermeld op de website van de Raad van Europa, niet langer actief zou zijn, kan immers niet worden afgeleid dat deze organisatie niet langer zou bestaan en niet langer actief zou zijn. Evenmin blijkt zulks uit het gegeven dat de

laatste beslissing van de Raad van Europa om steun te verlenen aan deze organisatie dateert van 2016. Uit de voorliggende informatie blijkt daarenboven duidelijk dat de voormelde ngo minstens tot in april 2022 wel degelijk nog steeds actief was in Moldavië en dat deze organisatie aldaar een project uitvoerde dat werd ondersteund door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma en andere etnische minderheden die in Moldavië slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en/of haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Hoe dan ook blijkt uit de voorliggende informatie dat er in Moldavië daarnaast nog tal van andere internationale en nationale ngo's en organisaties aanwezig zijn die zich actief inzetten voor het bevorderen van de rechten en de situatie van de Roma.

Het komt aan verzoekers toe om in hun individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Moldavische overheden wenden om bescherming te vragen. Zij moeten aantonen dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Moldavische overheid voor bescherming. Zij slagen hier evenwel niet in.

De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissingen te dezen terecht als volgt:

“U verklaart weliswaar (CGVS p. 6) dat u geen klacht kon indienen omdat haar grootvader goede banden heeft met de politie maar u kan dit niet concretiseren. Zo stelt u dat haar grootvader tot de socialistische partij behoort maar u weet niet welke functie hij heeft binnen deze partij. Ook kan u niks vertellen over de politie connectie die hij zou hebben; u weet niet bij welke politiedienst, en kan geen naam noch rang geven. Er werd u gevraagd om bewijzen aan te brengen over de band van de familie van M. met de politie, maar tot op heden bezorgde u het CGVS hierover geen informatie. Uw vader werd ook bevraagd waarom jullie geen klacht konden indienen tegen de familie van M. die jullie belaagde waarop hij verklaart (CGVS vader p. 3-4) dat de politie de Roma niet zullen helpen en dat jullie problemen met jullie belagers hierdoor nog erger zouden worden. Gevraagd of er nog andere redenen waren waarom jullie nalieten een beroep te doen op de politie, antwoordt hij ontkennend, hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met uw bewering dat ze banden hadden met de politie. Bij confrontatie met het gegeven dat u nog een andere reden aanhaalde om geen klacht in te dienen bij de politie, stelt uw vader (CGVS vader p. 4) dat jullie snel het land hebben verlaten, dat u mogelijks meer weet, en dat de politie er erg corrupt is. Verder gevraagd wie de familie van M. was en of ze gekend waren voor iets, verklaart uw vader dat ze rijk zijn. Gevraagd of ze dan bepaalde connecties hadden, blijkt uit de verklaringen van uw vader dat hij dit niet weet, hetgeen de geloofwaardigheid van jullie beweringen niet ten goede komt aangezien u stelt dat iedereen bij jullie weet heeft van hun connecties.

U stelt ook (CGVS p. 6) dat uw ouders jullie ‘baron’ (een soort rechter van de lokale Roma gemeenschap) tevergeefs hebben gevraagd om te bemiddelen, maar u brengt hieromtrent evenmin enig bewijs van aan. Zelfs indien jullie tevergeefs een beroep zouden gedaan hebben op een dergelijke lokale Roma bemiddelaar, vormt dit nog geen reden om na te laten daadwerkelijk te proberen een klacht in te dienen bij de bevoegde Moldavische autoriteiten.

Gevraagd of u geen hulp/bescherming kon zoeken bij andere overheidsinstanties stelt u (CGVS p. 6) dat u zich daarover niet heeft geïnformeerd en geeft u aan dat jullie ongeschooldheid hiermee zal te maken hebben. Uit de bovenvermelde informatie blijkt inderdaad dat Roma vaak niet op de hoogte zijn van de juridische mogelijkheden die er zijn om bescherming te krijgen of om hun rechten af te dwingen. Hiermee is echter niet aangetoond dat de Moldavische autoriteiten geen bescherming zouden willen of kunnen geven bij een conflict tussen twee Roma families. Gevraagd of u geen hulp/bescherming kon zoeken bij Roma organisaties, stelt u dat deze niet bestaan in Moldavië.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

Wat betreft hun (gebrek aan) pogingen om de politie te contacteren in het kader van de problemen met de familie van M. S., betogen verzoekers in het verzoekschrift dat zij dit niet deden omdat zij ongeschoold zijn en niet op de hoogte waren van de juridische stappen die zij konden ondernemen en dat zij geen enkel vertrouwen hebben in de politie, hetgeen geen blote bewering is, gelet op het feit dat zij dit baseren op hun eigen persoonlijke ervaringen in het verleden. Dat verzoekers, al dan niet omwille van ongeschooldheid, geen weet hadden van de (juridische) stappen die zij konden ondernemen, wordt tegengesproken door hun verklaringen bij het commissariaat-generaal dat zij in het verleden reeds contact opnamen met de politie in het kader van andere problemen (administratief dossier eerste verzoeker, notities persoonlijk onderhoud, p. 5). Hoe dan ook toont eventuele onwetendheid en gebrek aan vertrouwen in de politie omwille van één incident in 2013 niet aan dat de Moldavische autoriteiten geen bescherming zouden willen of kunnen bieden bij een conflict tussen twee Roma families. Ten overvloede herhaalt de Raad dat uit de voormelde COI Focus

blijkt dat Roma (en andere kwetsbare groepen) toch een bepaalde mate van vertrouwen hebben in de politie en vaker een beroep doen op de politie in vergelijking met andere groepen van de bevolking.

Wat betreft hun (gebrek aan) pogingen om bescherming te zoeken bij andere (overheids-)instanties, benadrukken verzoekers dat zij (tevergeefs) contact opnamen met de lokale 'baron' voor bemiddeling. In deze dient te worden herhaald dat verzoekers geen enkel bewijs hiervan voorleggen en dat het tevergeefs beroep doen op deze bemiddelingspoging hoe dan ook geen reden vormt waarom zij geen andere instantie – zoals de Ombudsman of de *Equality Council* – of Roma-organisaties – zoals de verschillende organisaties die zich verenigd hebben onder de *Voice of Roma Coalition* of *Coalita Vocea Romilor* (zie *infra*), en dus niet *per se* de ngo *Roma National Center* – gecontacteerd hebben.

2.3.5.4. Daarnaast, wat betreft de door verzoekers aangevoerde discriminatie van Roma in Moldavië, oordeelt de Raad dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij in Moldavië, als etnische Roma, zullen worden onderworpen aan (discriminatie die kan worden beschouwd als) vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en dat zij in Moldavië geen beroep zouden kunnen doen op de nodige hulp of bescherming vanwege de autoriteiten.

Waar verzoekers zich beroepen op de situatie van de Roma in Moldavië, wijst de Raad erop dat de verwerende partij hier in de bestreden beslissingen reeds de aandacht op vestigde en dat zij zelf beklemtoont dat de Roma in Moldavië op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden en dat zij zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden, zoals terdege blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde COI Focus "*Moldavië, De Roma-minderheid*" van 4 maart 2022. Verduidelijkt wordt als volgt:

"De hierboven aangehaalde informatie toont ook aan dat, zoals elders in Europa, heel wat Roma in Moldavië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (ook de algemene precaire economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Romabevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers, wantrouwen t.a.v. de overheid, enz. spelen een rol).

De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Moldavië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa schrijft in een rapport van maart 2020 dat de Moldavische autoriteiten, met ondersteuning vanuit internationale organisaties, de voorbije jaren inspanningen hebben geleverd om de inclusie van Roma in de maatschappij te verbeteren. Dat deden zij aan de hand van nationale actieplannen. Het eerste actieplan voor de periode 2011-2015 beoogde de introductie van bemiddelaars van de Roma-gemeenschap (community mediators). Het tweede actieplan voor de periode 2016-2020 legde de focus op onderwijs, tewerkstelling, huisvesting, sociale bescherming, cultuur, gemeenschapsontwikkeling en deelname aan de besluitvorming. Het derde actieplan voor de periode 2021-2024 is onder andere gericht op de bestrijding van discriminatie met behulp van de Equality Council en de Audiovisual Council (die reageert op haatspraak in de media). De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. Zo noteerde de Internationaal Labour Organization in een rapport van 2018 dat de aanstelling van een Roma als raadgever sociale kwesties voor de eerste minister in 2012 een positief signaal was. Recent stelde de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, wat grotendeels te danken is aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde

rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.”

Gelet op bovenstaande informatie omtrent de algemene situatie voor Roma in Moldavië, die blijkt uit de COI Focus “Moldavië. De Roma-minderheid” d.d. 4 maart 2022 (administratief dossier, map landeninformatie), treedt de Raad de verwerende partij bij in haar conclusie dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Door verzoekers worden geen concrete en objectieve gegevens aangebracht die hierop een ander licht werpen.

De algemene informatie waarnaar verzoekers in dit verband verwijzen in het verzoekschrift, betreft de COI Focus van 4 maart 2022 of loopt verder gelijk met, dan wel ligt in het verlengde van de informatie vervat in deze COI Focus. Uit deze informatie blijkt inderdaad dat de Roma in Moldavië te kampen hebben met discriminatie en andere moeilijkheden, doch niet dat zij over het algemeen onderworpen worden aan vervolging. Noch het betoog van verzoekers, noch de informatie waarnaar zij verwijzen, is van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Moldavië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn.

Daar er in Moldavië geen situatie voorhanden is die blijk geeft van een systematische vervolging van leden van de Roma-gemeenschap omwille van hun etnische origine, komt het verzoekers dan ook toe om hun vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op ernstige schade te individualiseren en *in concreto* aan te tonen.

Bovendien kan, zoals in de bestreden beslissingen genoegzaam wordt aangehaald, *“geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Naast een klacht bij de politie, bestaat de mogelijkheid om andere kanalen aan te spreken om eventuele gevallen van discriminatie aan te kaarten. Zo kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via de website van de Equality Council een klacht in te dienen over discriminatie. Voorts zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten.”*

Verzoekers slagen er niet in om *in concreto* aannemelijk te maken dat zij zich in geval van terugkeer naar Moldavië zullen bevinden in de uitzonderlijke situatie waarin zij zullen worden onderworpen aan (discriminatie die kan worden gekwalificeerd als) vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en evenmin om aannemelijk te maken dat zij in Moldavië geen beroep zouden kunnen doen op de nodige hulp of bescherming vanwege de autoriteiten. In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande op goede gronden als volgt overwogen:

“U haalt ook (CGVS 5) aan dat u werd gediscrimineerd, dat u omwille van uw origine er niet beschouwd wordt als een burger van het land, dat Roma niet dezelfde rechten hebben in het hospitaal en er moeten smeergeld betalen om een afspraak te krijgen, dat de politie jullie niet wil helpen en er geen werk is voor jullie. U verklaart verder dat u in april 2021 aanwezig was op een trouwfeest in Otchachi toen een grote vechtpartij uitbrak tussen Roma en Moldaviërs, en dat u in 2013 zonder reden een vuistslag op het gezicht maar de politie uw klacht niet behandelde.

Uw vader haalt verder aan (CGVS vader p. 4) dat men in Moldavië geen respect heeft voor Roma, dat hij in 2019 samen zat met vrienden op café toen hij door Moldaviërs werd in elkaar geslagen, dat hij hierbij gewond raakte aan de knie en een operatie nodig had, en dat de politie die was tussengekomen niks vroeg over de reden van de aanval op hem.

Uw moeder ten slotte verklaart (CGVS moeder p. 4) dat er in Moldavië discriminatie is tegen de Roma, dat jullie er door de Moldaviërs worden gehaat, dat ze jullie willen verdrijven en vermoorden, en dat het is normaal voor hen dat Roma op straat worden aangevallen.

Er moet worden vastgesteld dat u zowel als uw beide ouders ook verklaren (CGVS p. 7; CGVS vader p. 4; CGVS moeder p. 4) dat indien jullie niet de bovenvermelde problemen hadden met de familie van M., jullie Moldavië niet zouden hebben verlaten, waaruit blijkt dat deze problemen hooguit als vormen van discriminatie kunnen worden beschouwd, en onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Deze door jullie aangebrachte persoonlijk ondervonden problemen van discriminatie zijn immers niet dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Wat de verklaring van uw moeder betreft dat de Moldaviërs de Roma haten, dat ze jullie willen verdrijven en vermoorden, en dat het is normaal voor hen dat Roma op straat worden aangevallen, moet worden opgemerkt dat zij met dergelijke algemene beschouwingen geen concrete, op haar of jullie persoon betrokken elementen of feiten aanhaalt waaruit zou kunnen blijken dat jullie in Moldavië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade."

Met het louter herhalen van de verklaringen die zij in dit verband aflegden tijdens hun persoonlijke onderhouds bij het commissariaat-generaal en het louter verwijzen naar algemene informatie over de discriminatie van Roma in Moldavië slagen verzoekers er geenszins in afbreuk te doen aan voormelde pertinente bevindingen. Bij gebrek aan enig dienstig verweer worden deze door de Raad dan ook tot de zijne gemaakt.

Verder kunnen verzoekers niet volstaan met een verwijzing naar hun kwetsbaar profiel om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Met een loutere verwijzing naar hun beperkte geschooldheid doen zij geenszins afbreuk aan de pertinente vaststelling dat zij niet aannemelijk maken dat zij in Moldavië dermate werden – of zullen worden in geval van terugkeer – gediscrimineerd dat er sprake is van vervolging. Dit geldt evenmin voor waar zij verwijzen naar het gebrek aan tewerkstelling in Moldavië. Eerste verzoeker gaf overigens zelf aan op de markt beddengoed en lakens te verkopen, tweede verzoeker gaf aan linnen te kopen en verkopen en verzoekster gaf aan seizoensarbeid te doen en een sociale uitkering te genieten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker, p. 2, notities persoonlijk onderhoud tweede verzoeker, p. 2 en notities persoonlijk verzoekster, p. 2). Uit verzoekers' verklaringen blijkt bijgevolg niet dat het onmogelijk is om werk te vinden, ook al is dit niet in vast dienstverband. Verzoekers gaven daarbij nergens aan van oordeel te zijn dat zij economisch werden uitgebuit en dat zij met hun werkzaamheden geheel niet in het levensonderhoud van het gezin konden voorzien. Eerste verzoeker verklaarde bovendien dat zij in Moldavië een eigen woning in eigendom hadden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker, p. 2).

2.3.5.5. Verzoekers leggen noch tijdens de administratieve procedure, noch in het kader van onderhavige procedure enig stuk neer ter staving van hun beweerde nood aan internationale bescherming.

2.3.5.6. Het geheel aan objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers geen gronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maken.

2.3.5.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in hun hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Moldavië.

2.3.6.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

2.3.6.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenwel op generlei wijze aan dat er in Moldavië op heden een oorlog zou woeden en/of dat er sprake zou zijn van enige imminente militaire dreiging. Derhalve tonen verzoekers

niet aan dat er in hun land van herkomst sprake zou zijn van een situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. Verzoekers tonen, gelet op het voormelde, niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Moldavië een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Moldavië zouden hebben gekend.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS